

**Realizacja projektu edukacyjnego
w ramach ogólnoszkolnego
PROGRAMU WCHOWANIA DO WARTOŚCI
DLA UCZNIÓW KLAS MUNDUROWYCH
VII LO W LEGNICY**

**Tomik wierszy uczniów klas mundurowych VII LO
W 90. ROCZNICĘ UTWORZENIA
ZWIĄZKU SYBIRAKÓW
I 30. ROCZNICĘ
REAKTYWOWANIA ZWIĄZKU**

Legnica, 17 września 2018

*SYBIRACZKOM
MARIJ JURKIEWICZ
I WANDZIE PUCHALE
z podziękowaniem
za piękne lekcje
żywej historii
uczniowie VII LO*

Z WYRAZAMI SZACUNKU
I NADZIEJĄ NA DALSZĄ
WSPÓŁPRACĘ

Z okazji tak ważnego święta, jakim jest Dzień Sybiraka i 90. rocznica utworzenia Związku Sybiraków oraz 30. rocznica reaktywowania Związku, chcielibyśmy złożyć Paniom najserdeczniejsze życzenia. Życzymy dużo zdrowia, radości oraz wszelkiej pomyślności. Niech każdy kolejny dzień przynosi Pani pogodę ducha, siły witalne oraz miłość i troskę ze strony najbliższych.

Jednocześnie w tym szczególnym dniu zapewniamy Panie o głębokim szacunku i czci dla Waszych czynów i doświadczeń życiowych. Życzymy Paniom i wszystkim Sybirakom, aby były one wskazówką zarówno dla obecnych, jak i przyszłych pokoleń

Wiktor Olszewski IIC

Wy, którzy pochodzicie z miast kresowych,
zza granic kraju naszego obecnego.
To Wy z uporem i wiarą szliście
ponad dwieście lat do Niepodległej.
Śmierć patrzyła Wam w oczy codziennie,
szliście z uporem przez Syberię.
Dążyliście do wolności i niepodległości,
często przeżywaliście chwile bezsilności,
a jednak bez chwili wytchnienia,
udało Wam się dojść do niepodległości.

Wam, Sybirakom, ofiarom deportacji,
Skladam wyrazy szczerego uznania i hołd.
Zdrowia, oraz szczęśliwego życia w dostatku,
wśród rodziny. Wśród miłości i radości.

Wojtek Zięba IIA

Niech wam on swe pokaże ręce,
Te dwa palce, zmiażdżone butem!
Niech wam tamten pokaże blizny,
Te przeguby drutami pokłute!

Niech wam ona pokaże szyję,
Całą w ranach, skąd ropa się lała!
Niech wam tamta pokaże nogi,
Nim odmarzły, dziesięć palców miała!

Niech wam oni powiedzą prawdę,
Co to znaczy nieludzko pracować!
Niech wam oni przekażą swą pamięć!
Chociaż lepiej by ją amputować!

Niech wam oni pokażą serca,
Z których wróg krew serdeczną wytoczył...

I nie dziwcie się nigdy, dlaczego
Sybiracy mają smutne oczy.

Konrad Rowiński IA

Uroczysta msza w katedrze legnickiej z okazji 90. rocznicy utworzenia Związku Sybiraków

Sybiraku mały
Ty miałeś zaledwie
szesnaście wiosen
Gdy Cię zabrali

Pracować musiałeś
Odezwać się bałeś
A praca ciężka
Dniem i nocą

O jedzeniu zapomnij
Nic nie zostało
Pachłopkę i kipiatok ci dano
Trawę z głodu jadłeś

Kilka godzin spałeś
A na dworze zima
Okrutna wieczna
Jak odzwyczaić się od ciepła?

Wszystko takie oschłe
Po tylu latach pamiętam
I myśl mi ta wciąż powraca
Zakatowanego w łagrach brata

Kludia Danielewska IIA

Odeszli zabrani przemocą z ciepła domowych pieleszy.
We łzach powiezieni nocą do miejsca, gdzie nikt nie pocieszy.
W wierszach i pieśniach sławieni, w historiach krwią nasiąkniętych,
Stoją w pamięci jak drzewa, wspinające się do nieba wysoko
Po drabinie męczeństwa, bólu, cierpienia, gdzie nie sięga oko.

Spocznijcie Sybiracy w pokoju w niebiosach, pośród aniołów.
A Pan Bóg Wam rany uleczy i za cierpienia pocieszy.
Ku wiecznej pamięci wszystkich, którzy doświadczyli
Golgoty Wschodu, przeszli szlakiem śmierci polskich tułaczy
Hołd składa i piosenkę z serca ofiarowuje Jakub Szabaciuk

Jakub Szabaciuk IIA

Niepokonani

Odległa kraina,
białym puchem przykryta.
Przerażająca i zimna,
przez Was już odkryta.

Rodzice i dzieci,
starzy i niemowlęta.
W jedno piekło zesłani,
śmierć o was tam pamięta.

Chcieli być razem,
być między swoimi.
Lecz niektórzy zginęli,
Tylko nieliczni przeżyli.

El Shadai - Boże mówili,
wiem, że byłeś z nimi.
Dzięki Tobie przetrwali,
mimo, że nie raz zwątpili.

Julia Dorabiała, IIC

Kołysanka dla Sybiraka

Śpij spokojnie już dziecino
zimny Sybir odszedł precz,
to, co złe na zawsze przeminęło,
i zabrało wszystko daleko gdzieś.

Śpij spokojnie polska dziecino
Nie wróci już koszmarny sen o pociągu,
który wywiózł cię na bezkresny śnieg.
Teraz jesteś już w domeczku swym

pod kołderką sobie smacznie śpisz
niech śnią ci się piękne łąki polskie
i zabawy z dziećmi szczęśliwe, beztroskie
nic już tutaj ci nie grozi w Ojczyźnie,

bo zły Sybir jest daleko na obczyźnie -
miejsce kaźni twojej siostry i brata
na Nieludzkiej Ziemi zagłodzonych
zadęczonych przez sowieckiego kata.

Marcin Honczaryk IIC

Zsylka

Był to rok czterdziesty pierwszy,
Kiedy to rok już zaczął witać lato,
Gdy dzień jest znów najdłuższy,
A noc najkrótsza za to,

W czwartek już nad ranem,
Nie słysząc piania koguta,
Ani trzasków starych desek,
Tylko tupot wojskowego buta,
Słysząc krzyk.
„Wstawać ! Otwierać !”...

**Zaczęła się Polska Głgota...
Białe piekło Syberii, bezkresne stepy
I wszechobecna śmierć....**

Pomnik Sybiraków w Legnicy

Konrad Gil IIC

Nieludzki czas

Czas Stalina-czas niewoli.
Zwykły człowiek - osądzony.
Niegdyś dom, rodzina, codzienna praca,
potem głód, katowanie przez siepacza.
Brat, kolega albo sąsiad w złości doniósł –
"swój osądził" – jednym zdaniem skazał:
wydał wyrok-wróg systemu.
Na Syberii mróz i głód skończył dzieło.
Całe wsie, osady, miasta pustoszały,
A Józef szastał ludzkim losem, szczęściem,
życiem, chłopca, krawca, rzemieślnika....

Ta kraina skuta wiecznym lodem
Wielu wykończyła mrozem, chłodem.
Piekarz, lekarz, nauczyciel czy kolejarz
biciem i nieludzką pracą był karany nie raz.
Dziś te złe czasy już są za nami, lecz my tych,
co zostali w piekle Syberii, z łezką wspominamy.
Bohaterów, zwykłych ludzi, niczemu niewinnych,
których los skrzywdził, a Stalin jednym podpisem
na śmierć w cierpieniu i upodleniu skazał.

Kamila Ozga IIC

Pamięć męki Sybiraków mocną klamrą spięta,
aby każdy o niej wiedział i o niej pamiętał.
O cierpieniu i więzieniu na nieznanej ziemi,
dokąd siłą z kraju swego byli wywożeni.

O tym losie tak okrutnym, bez winy karaniu,
o tęsknocie za Ojczyzną– wolności czekaniu.
Wielu zostało w śniegach Syberii i w stepie,
Śniąc sen o wolności i o polskim niebie.

**Dziś składamy im hołd pamięci
A oni patrzą na nas z nieba –
polscy męczennicy Ojczyzny - święci.
Pamiętamy o nich – bo tak trzeba.**

Uczniowie klasy policyjnej składają hołd Sybirakom

Szymon Fijolek IIC

Ostatnia podróż Sybiraka

Ciemny wagon
Duszne powietrze
Wiele śmierci

Coraz mniej nadziei
Dni kolejne przemijają

Puste oczy
Blade twarze
Sine usta
Krwawe rany

Blżej ona...

Bezduszna
Zimna
Mroczna
I nieznana
Bezkresna
Biała nieprzebyta

Koniec wszystkiego
Pochłonęła
Zabrała

PRZEPADŁO...

Wiktoria Reczuch IIA

Przy kolacji, co łączy was
wszystkich,
łomotem potwornym oszołomiony,
usłyszałeś rosyjskie służby.....
wiedziałeś, że to koniec.

W wagonach na Sybir wiezieni,
głodni i przeziębieni.
Owinąłeś swe dzieci dobrze,
by nie cierpiały w tym chłódzie.

Lecz nie byłeś w stanie
powstrzymać,
zabierania Ci córki i syna....

Pan Mieczysław Dylewicz, Sybirak, na wigilii w klasie IIIC

Konrad Kaczmarek IIA

Wy zesłani na zimną ziemię.
Wy zesłani na Sybir.
Wy zesłani do niewoli.
Dziś w dwudziestym pierwszym wieku
My Polacy, dzięki Wam, żyjemy w wolnym
kraju.
Wy, którzy umieraliście z głodu i zimna,
To właśnie Wy sprawiliście,
że my możemy dziś mówić po polsku.
**17 września nasz kraj się rozpadł,
Ale Wy nie chcieliście się poddać
I dzięki Wam dzisiaj jest Polska.**

Pan Dylewicz na spotkaniu z IIIC

Karolina Gdowska IIA

Zesłani na Sybir, na mękę, na śmierć!
Nocą wyrwani ze snu popychani kolbą
Sowieckiego żołdata i przekleństwem...
W tłoczonym wagonie brak miejsca na nadzieję
Skazani na piekło, bici, bezustannie poniżani
Odarci z człowieczeństwa i godności
Wiecznie głodni, syberyjskim piekłem przerażeni
Trwali w wierze i nadziei, marzeniach o Polsce,
Z której zostali przez wroga na zaturę wywiezieni.

Aneta Antosiewicz IIC

Piosenka Sybiraka

Los nas rzucił w świat daleki
daleko od kraju ojczystego
Tęsknimy za swoimi
Chociaż serce nasze zranione
niebu ogłasza smutek
Brat nas nie pocieszy nie doda otuchy
Bo za swym domem tęsknimy
I za bliskimi którzy w kraju pozostali
Uniknęli strasznego losu zesłańców
Ojczyzno kochana - módl się za nami...

Szymon Nowak IIC

17 IX - Dzień Sybiraka to pamiętna data,
znieśli cierpienie z ręki sowieckiego kata.
Ciężka była ich dola w zimie i głodzie,
Nogi zmarznięte w zimnym lodzie.
W oczach ich smutek i cierpienie,
a w sercu niegasnące nadzieje.
Tory się ciągną długo i krzywo,
a pociąg na Syberię zbiera
śmierci żniwo.

Aleksander Stolarski IIA

Rzuceni gdzieś na skraje świata,
od swych rodzin brutalnie oderwani,
Sybiracy - ludzie wielcy i niezapomniani.
Ta samotność syberyjskiej nocy kuła w serce,
pustka, ciemność, brak nadziei i praca w męce.
Gdzieś ich szczęście niczym ptak uleciało.
Wyniszczeni, brudni, skatowani, w duszy żalność.

I gdy dziś spotykamy się przy jednym stole,
z uwielbieniem Was Sybiracy słucham,
bo w mych oczach jesteście wielcy i silni,
przetrwaliście piekło nieludzkiej ziemi –
świadkowie historii, polscy bohaterowie
nigdy nie utraciliście polskiego ducha!!!

Justyna Kubicka IIA

Projekt „Światelko nadziei” 2010r.

Historia opisana na kartach,
Mimo że zawiera prawdę,
Pokaże pusty obraz w ramach,
Które są niedoskonałe.

Skupia się wokół głównych zdarzeń,
Opisując tylko "bohaterów",
których uważa za godnych chwały.
Nie przedstawia chwil cierpienia

I zapomnianych bezimiennych marzeń,
Trwając w silnym przekonaniu,
że ich wkład - zwykłych ludzi
porwanych nocą z Kresów - był za mały.

Jednak, słuchając prawdziwych relacji,
Zdać możemy sobie sprawę,
Jak wyblakłe są ramy obrazu.
Nie zastąpią ludzi, którzy znają prawdę.

Opowiadając nam swoje historie,
Pełne cierpienia, tęsknoty i obawy,
Dajecie nam kawałek prawdy,
Który nie został zapisany.

Nikola Pierepadia IIA

Projekt edukacyjny „Światelko nadziei” realizowany we współpracy z Sybirakami

Patrzymy w przyszłość, zapominając żyć dzisiaj,
Wy żyliście dzisiaj, nie wiedząc, czy przyjdzie jutro.
Jednego dnia ze swoimi bliskimi w "czterech ścianach",
Drugiego już rozdzieleni, próbując przeżyć mrozy Syberii.
Wróciliście! Pokazaliście nam Polakom, żyjącym teraz
Waszą nieugiętość, odwagę i wiarę w lepsze jutro.
Dzielnie szliście przez życie, mimo kłód rzucanych pod nogi.
Sybirak-człowiek z wielką odwagą – bohater, patriota
Który powrócił wbrew nadziei do Ojczyzny.....

Magda Koziół IIA

Tam, gdzie zimne dłonie chłodził biały śnieg,
Tam, gdzie nadziei Wolności nadchodzi kres.
Tam, gdzie mroźne ciche noce przerywało wilka wycie,
Tam, gdzie dzielni Polacy wciąż marzyli skrycie.
Mężny Polak z wielkim mozołem pracował całe dnie,
W nocy płakał w stare zdjęcia patrząc na córki swe.

Nigdy nie stracił wiary, że wróci do swej Ojczyzny,
Uściska stęsknione dzieci, opatrzy na rękach blizny.
Jedyny posiłek: woda i czarny chleb,
A za każdy błąd groziła kula w łeb.
Ślady kabli na plecach, ciała posiniaczone,
Praca w wielkim zimnie, odmrożone dłonie.

Siadał czasem Polak na pryczy swej skraju,
Patrzył przez okno, myśląc o swym kraju.
Wokoło piękna zorza w miejscu ciągłej męki,
W miejscu, gdzie Bóg nie słyszał tej udręki.

Izabela Skrzyniarz IIIA

Projekt edukacyjny „Legnica – stąd i stamtąd jesteście”

„Byli sąsiadami, zostali wrogami”

Jastrząb, kruk – złe omeny Polski
Jastrząb, kruk – odpowiadają za zniszczenie Polski
Jastrząb, kruk – najgorsi mordercy
Jastrząb i kruk – najgorsi z najgorszych
Nie było litości, nie było zmiłowania,
Germanizacja, rusyfikacja... to nas spotkało
I mimo bólu i mimo klęsk odrodziła się Polska
Dumny naród na wiek pochowany...

Wszyscy, którzy walczyli, wszyscy którzy przeżyli.
O nich pamiętamy i pamiętać będziemy
Dzięki nauczycielom i dzięki opowieściom
To nasza Historia, dziedzictwo twoje i moje...

Dlatego młody Polaku pamiętaj o Sybirakach
Którzy okupili wolność Polski cierpieniem,
Poniżeniem, śmiercią i znojem.

Dominik Puszkars IIIA

Sybiracy

Za wolność, za marzenie
Za ziemię, za świat
Zapłacili najwyższą cenę.
Ich trud był jednak tego wart.
Wywiezieni, poniewierani,
Zakuci w kajdany przetrwali
Pozostali wierni, niezłamani.
Sybiracy skazani na Golgotę Wschodu.
My Waszą ofiarę pamiętamy.
Dziękujemy za świadectwo
Polskości i wiary – podziwiamy!

Aleksandra Róg IIIA

***Projekt „Legnica – stąd i stamtąd jesteśmy”
Nasi Goście - Sybiracy***

1940

Rok 1940 rok opowiadający o ziemi,
o ziemi tak bardzo bardzo obcej i martwej,
o krwi, o krwi tak zimnej, o śmierci,
o śmierci do dziś niezapomnianej.
W tłocznych wagonach brak miejsca na nadzieję,

Nadzieję, którą zastąpił wszechobecny strach
Najbardziej widoczny w oczach dziecka.
W głowie tylko pustka tak bardzo ogłuszająca.
Z czasem wszystkich pochłonięła nienasycona Syberia
pozostawiając tylko łamiące serca wspomnienia.
A Ci, którzy przeżyli, dzięki Bogu, do Ojczyzny
Powrócili, dziś dają świadectwo prawdy, byśmy
Nie zapomnieli, co się działo z polskimi zesłańcami.

Alicja Malik IIIA

W wagonie zatłoczonym,
W którym brakło miejsca
Na radość i nadzieję, jedziecie
ludzie pozbawieni szczęścia.
W Waszym sercu zagościł smutek,
Lecz miłość i wiara pomogły wam.
Przetrwaliście lata oderwania od Ojczyzny.
Oczekiwała z nadzieją na Wasz powrót
I nigdy o Was nie zapomniała

Kacper Latasiewicz IIIA

Łagry na dalekiej ziemi,
Mroźne i nieprzychylne.
Zima, która stos trupów zbiera,
Jak żniwiarz ze swego pola zbiory.
Katorga i walka o przetrwanie,
To codzienne życie Sybiraków.

Jednak wrócili, przetrwali,
Swą mękę skończyli.
Nowe życie ich powitało,
Ojczyzna przytuliła i ogrzała.

**Niebłagany czas biegnie naprzód.
Niewielu ich jest jeszcze z nami.
Tym cenniejsze jest ich świadectwo.
Słuchajmy, pamiętajmy, szanujmy,
Uczmy się, by koszmar nie powrócił...**

Matteo Pajdo IIIA

Nasi Goście Sybiracy – dają świadectwo prawdzie historycznej

„Sybiracy”

Bo tylko słowa i czas ulatują
A milczenie jest wiecznością
I w tę wieczność daleką i mroźną
Wysyłano polskie dzieci...

Wysyłano do krainy nieprzyjaznej
W wagonach bydlęcych tygodniami
Na nieludzką ziemię bez nadziei
Tylko za to że są Polakami...

Na zmarzniętej Syberii wysiedli
I w barakach pustych zamieszkali
Aż ptak w tajdze żałośnie zakwilił
Jak wy ludzie będziecie tu żyli?...

I wielu zostało na tej ziemi
Bo pomarli z głodu, wycieńczenia i zimna
Tylko nieliczni powrócili
Ojczyzna hołd oddać im winna

Dziś żyje spokojnie syberyjska brać
Nie musi już niczego się bać!
Jej losy to dla Polaków przestroga
By nie trafili na Syberię do świata
Zapomnianego przez Boga....

Karolina Zatylna IIIA

Plakat upamiętniający męczeństwo Sybiraków wykonany przez Elę Lachowską z kl. IIIC

Ciężkie żelazne wagony przygniatają moją wolność.
Wokół mnie tłum ludzi ze spojrzeniem pustym,
Spojrzeniem niczym białe pustkowia Syberii.
Ich oczy widzą tylko śmierć, ciężką, nieludzką.
Znowu ktoś umarł... czy z mrozu, a może z głodu?
Jestem odmieńcem w tym wagonie,
jedyne z nadzieją na powrót do domu.
Sam nie wiem czemu tak jest, dotykając zimnej stali,
słyszac głośnie śnieżycę i widząc śmierć wokół,
powinienem o tej pięknej nadziei zapomnieć...
Lecz wiem, że ktoś na mnie czeka,
że ktoś wysłucha mej historii,
utuli mnie swoimi ciepłymi objęciami
i przekaże opowieść dalej, przyszłym pokoleniom.
Ktoś na mnie czeka... to Ona! Ukochana, wyśniona.
Moja piękna Ojczyzna, moja kochana Polska.

Mateusz Stefaniak IIIA

Na obcą ziemię, w odległy świat wygnani
Pod obcym niebem cierpieliśmy katusze
zmęczeni po znoju i trudzie w nędzy i biedzie.
Rozdzierająca myśl o bliskich, których już nie ma,
o świętach, o spotkaniach w rodzinnym domu.
Kto sam nie przeżył, ten nie odczuje,
że zło najgorsze to wieczna tęsknota.
Jednak nowych zapalów i sił nowych
dodaje myśl o powrocie do swoich.
Podziękujmy Bogu za przeżycie tamtych dni
za powrót do naszej ukochanej i wolnej Ojczyzny.

Klaudia Bis IIIC

Plakat wykonany przez uczniów VII LO – upamiętniający Gólgotę Sybiraków

Los tak chciał ...

Gdzieś na skraj świata rzućni zostali
W bezkresną krainę śniegu i mrozu
Daleko od swych rodzin i domów
Dookoła smutek i męka otacza
Swe przemęczone i spłowiałe oczy przecierali
A po policzkach spływał strumień łez...
Z bólu rozpaczy za swą ziemią
Za Ojczyzną utraconą za światem
Który im odebrano....
Nie wszyscy powrócili widać los tak chciał
Ci którzy przetrwali świadczą
o syberyjskim piekle....

MY PAMIĘTAMY O OFIARACH SYBERII...

Julia Hyszko IIIC

Uczniowie VII LO podczas uroczystych obchodów Dnia Sybiraka

„Zły los”

Wielu z was: dorośli, często dzieci,
Czemu taki los cierpieć musieli?
Zawsze z wiarą, że to uleci,
Od tyrana uciec przez lata chcieli.

W miejsce odległe wywiezieni,
Straszne, zimne i nieprzyjazne,
W ciasnych wagonach przyduszeni,
Lecz wasze siły były żelazne.

Czemu was to spotkało?
Niewinnych ludzi porwano,
Tylko nielicznym się udało
Wrócić do ojczystego kraju,

**Po śniegach Syberii, głodzie i nieludzkiej pracy
Dla Was nic już nie będzie takie samo.**

Natalia Guściora IIIC

Była Polska piękna, nasza ukochana,
Lecz w 39 - tym cała krwią zalana.
Polskę nam całą wtedy rozebrali,
A Polaków aż na Sybir wysyłali.
W ciemne wagony Polaków wsadzali
I całą polskość im wtedy zabrali.
Swą ojczystą ziemię pożegnać kazali.
Gdy tylko maszyna z miejsca ruszyła,
Jakby sztyletem każdego Polaka serce przebiła...
My dziś pamiętamy, co z nami zrobili,
I hołd oraz wdzięczność za Polskę składamy,
Tym, co dla nas tam poumierali..

Weronika Szulą IIIC

Obchody Dnia Sybiraka – pamiętaliśmy i uczestniczyliśmy

Zima 39' mróz szczypie w oczy
Gdzieś dziecko płacze
Matka łzy mu ociera
Pociesza że do domu wróćą
Że to już koniec
Że będziemy wolni

Ciężka praca sroga zima
Ucha kipiatoek to tylko słowa
Ludzie życie oddali ginąc
Pracując na wroga

Dziś zapomniani przez czas
Jednak oni nadal są wśród nas
**Ci co przetrwali co goni ich czas
Śpieszmy się tych ludzi kochać
bo coraz mniej ich wśród nas**

Plakat wykonany przez Darię Ziębę i Aleksandrę Kamińską IIIC

Jola Trojanowska IIIC

17 IX - Dzień Sybiraka

Pod pomnikiem "Golgoty Wschodu"
chylimy czoła przed Zesłańcami ze Wschodu
Naszym Rodakom z kraju wyrwanym siłą
przez politykę Związku Radzieckiego były.

Chwila zadumy na Cmentarzu Łostowickim
takie żniwa zawdzięczamy żołnierzom radzieckim
Aż w końcu wracamy na Szymbark i Kaszuby
wspominamy ich zesłanie w czasie wojennej zguby.

I ludziom wiernym naszej Ojczyźnie
przyszło żyć na sowieckiej obczyźnie.
Jakie były Ich losy, jakie życie w tęsknocie,
Gdy na obcej ziemi dostali dożywocie ?

Kołchozy, łagry i ciężka praca
we wspomnieniach Zesłańców dzisiaj powraca
tęsknota, nadzieja, życie w rozterce
i tak mijały lata w nieludzkiej udręce.

Dziś 17 IX - to Wielkie Święto Pamięci.
W oczach Sybiraków niejedna łza się kręci.
Słuchamy ich z zadumą, słuchajmy ich z rozwagą
Dziś mogą o tym mówić z pełną odwagą.

Laura Kopeć IC

W płaszczach z gwiazdą
 czerwoną stoją,
 głusi na prośby i błagania...
 Śnieg mrozem obdziera z życia
 zesłańców.
 Nikt ich nie słyszy.
 Leżą pod krzyżami,
 bez imion,
 kwiatów,
 zniczy....
 Pozostali na zawsze
 w wiecznej zmarzlinie
 Syberii.
 Ich męczeństwo
 głoszą ci
 którzy

Szkolna akcja „Życzenia dla Sybiraka” 2017

Powrócili
 BY DAĆ
 ŚWIADECTWO

Grzegorz Bochyński IA

Grudniową nocą przez pola brną
 W białym puchu, powstańcy listopadowi.
 Kaci nie przejmują się zimą srogą,
 Pracować dla nich będą Sybiracy nowi.
 Już na Sybir jadą ludzi pełne kibitki,
 Dopiero śmierć od pracy ich wybawić może.
 Tam tortury, praca i mróz, a z ubrań pozostały nitki.
 Jedynym zapamiętanym krajobrazem będzie im bezdroże.
 Ostatnia nadzieja została u Boga w górze,
 lecz syberyjski śnieg przykrywa już
 białe - czerwone róże
 i bohaterskich synów Ojczyzny
 bezimiennych męczenników.

Klaudia Miarnowska IA

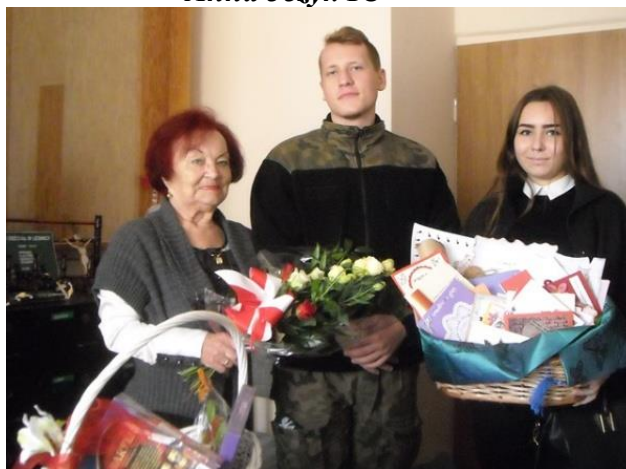
Stłoczeni w bydlęcych i zimnych wagonach.
 Tępieni przez choroby, mróz,
 wywiezieni na Syberię Polacy.
 Obdzierani z człowieczeństwa,
 ciężko pracowali na nieludzkiej ziemi,
 pozbawieni wolności, tożsamości
 i najbliższych, walczyli o przetrwanie.
 Po długich latach męczarni wracali Polacy do kraju,
 stawiając krzyże tym, co zostali.

Pamięć, honor i uznanie im się należy,
Wrócili z piekła zza wschodniej rubieży.
Przetrwali wbrew nadziei, ocaleli.

Dawid Kuc IC

O Ziemio Syberyjska! Ziemio wiecznie smutna.
Czemu ludzi nam bliskich do zimnego łona
Przykuwasz nieustannie?
Czemu tak okrutna, że nawet uśmiech
dziecka na usteczkach kona?
Czyżby Pan, tworząc Ciebie, zaraz dnia pierwszego
przeklął Cię i nazaczył piętnem nienazwanym?
I uczynił siedliskiem zła i gniewu swego?
Czy nieś radości i szczęścia nie będzie Ci danym?
Pokryta tajg i stepów pustych obszarami.
O Ziemio Syberyjska, dziwna, niepojęta
Czy Boga nie przebłagasz swoimi darami.
I na wieki będziesz przez niego przeklęta.
Skoro na Syberii nie ma Boga,
Polsko Matko nasza – módl się za nami....

Anna Jeżyk IC

Prezes Oddziału Związku Sybiraków – Pani Maria Jurkiewicz z uczniami VIIIO

Kibitka jedzie znów,
i znad głów,
podnosi się krzyk rozpaczny,
w tumie nikt go nie zobaczy,
przystanęły wozy,
zamieniono koła na płozy,
na mróz Polacy wydani,
a wolność i ich kości
w śniegu Syberii
w wiecznej zmarzlinie
pogrzebani.

Kinga Mianowska 1A

Mój biedny, bezimienny,
Udręczony niczym Chrystus
w łachmanach szronem pokrytych.
Wyszarpany zostałeś z domu swego.
Na SYBIR bez winy żadnej zesłany.
Nie chcesz zapomnieć o nadziei.
W tłocznych i mrocznych wagonach.
Wyziębiony, głodny, bez życia,
walczysz niezmiennie z myślami swoimi
i modlisz się do dobrego Boga,
by życie pozwolił ci zachować.
Na barkach dźwigasz ciężar losu swego,
syberyjskie piętno, nie uwolnisz się od niego.

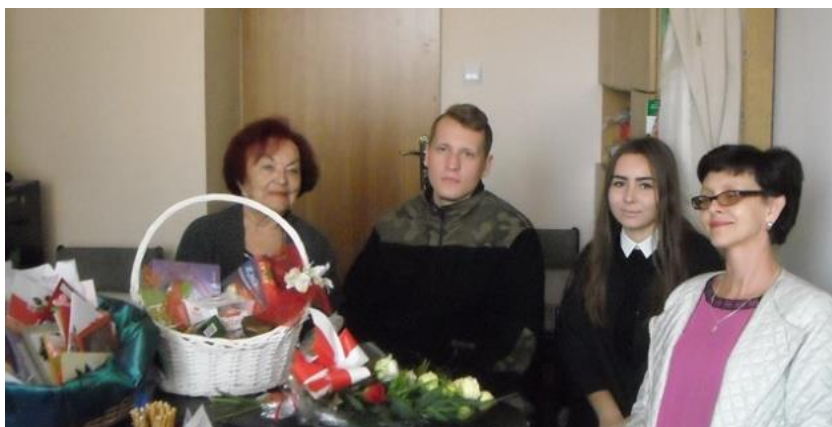
Tylko nocą na pryczy cichutko szepczesz:

Eli Eli lama sabachthani?

Czy Bóg Cię usłyszy w miejscu,

W którym Go nie ma.....

Alicja Chmiel I A

Uczniowie VII LO z Panią Beatą Siek w siedzibie Związku Sybiraków – 2017r.

„Sybiracy, zranieni rodacy”

Wrócili niedawno do własnego domu
Sybiracy, co nie mieli chwili spokoju,
I choć minęły dni rozpacz i cierpienia
To w ich duszy trwają wspomnienia.

Gdzieś na skraj świata rzuceni,
O Ojczyźnie myśleli upodleni,
Niech wam oni powiedzą prawdę,
Ile ich życie dla sowieckich siepaczy było warte,

Niech wam oni pokażą swe serca,
W których powstała pustka wielka,
Niech pamięć o nich w naszych sercach zostanie,
To dla młodych Polaków historii przesłanie.

Konrad Kurkianiec IA

Ciepło, miłość i rodzina,
Iskra szczęścia, gdy są przy nas,
Przecież byli zesłani na wygnanie.
Ciężka praca w zimnie, głodzie
A wróg stał na każdej drodze,
Matka Boska Ojca uprosiła,
by choć garstka z nich powróciła.
Przy swych bliskich już do końca,
czerpać mogą promień słońca.
Dziś swym wnukom na spokojnie
przekazują swą smutną historię.

Oskar Biegun IA

**Pani Wanda Puchała wiceprezes
Związku Sybiraków podczas konferencji
poświęconej Sybirakom, w której
uczestniczyła młodzież z VII LO**

To wy Sybiracy.
Nieliczni przetrwali.
O losie!
Źli ludzie was znaleźli,
w bydłych wagonach
Was wywieźli.
W długiej drodze nienawiści,
w głodzie, chłodzie i rozpacz...
Nikt na to nie baczy.
Myśli przenikają surowe,
Nikt nie wiedział, co się stanie,
gdzie was wiozą na wygnanie.
Nagle stop, przenikliwy zgrzyt,
szum, hałas, narzekanie budzi,
Tego nie zagłuszą żadne okrzyki.
Przerażający widok skostniałych ludzi,
gdzie strach w oczach litość budzi.
Czas się zatrzymał, co z nami będzie?
Tego nikt nie wie, a tak wielu się nie dowie...

Mateusz Choina IA

"Bolesne wspomnienia"

Wracam do domu pociągiem,
który wywołuje dreszcze
i bolesne wspomnienia.
Choć minęło już wiele dni i lat
to w sercu pozostają
blizny syberyjskich ran.
W mych myślach wciąż żyją
obrazy ciężkiej pracy, głodu i nędzy.
Wycieńczonych rodaków
zsyłanych na sowiecką ziemię.
Nieludzką, bezlitosną ziemię
nasiąkniętą polską krwią.
I tylko wierzę i proszę Boga o to,
aby Sybir nigdy się nie powtórzył,
a jedynie był bolesnym wspomnieniem.

Kacper Kalicki IA

Chwała Sybirakom !!!

Wpadła bez zaproszenia czerwona hołota
Spod znaku sierpa i młota
Waląc do drzwi ojczyzny kolbami karabinów
Zapakowali szlachetny naród jak bydło do wagonów
W porozumieniu z faszystami z trupa czaszką
Wywieźli na Syberię wbijając żądło nieuchronnej śmierci
Katorgi mróz i głód to nagroda bolszewików
Dla szlachetnego i dumnego narodu
Kim jesteś czerwony pachółku który
Głodzisz katujesz ponizasz upadłszy
Pamiętaj że wszystkich nie zabijesz!!!!
Naród szlachetny zawsze się podnosił

**Pani Maria Jurkiewicz podczas konferencji
poświęconej Sybirakom**

Chwała Sybirakom, którzy z utęsknieniem
Czekali na powrót do Ojczyzny z obolałym sercem
Wytrwali wrócili tu gdzie znów dumnie powiewa
Biało – czerwona i słychać Mazurka Dąbrowskiego

Roksana Jaworska IC

Zimą w wagonie brak miejsca na nadzieję.
Zastąpił ją strach odbijający się w Twym ciele.
Tulisz się do mnie jak serce, któremu nic nie ulegnie.
Bronisz mnie przed sobą, przed innymi.
Unosisz nad doczesność, dając wiarę, której z czasem brakuje.
Syberia zabiera Cię ze sobą. Pozostanie pustka.
Jedynie okrucieństwa wspomnień przywołają Twój obraz i naszej rodziny.
A gwieździste niebo, choć wszędzie takie samo,
już zawsze pozostanie niebem Syberii.

Kacper Placzek IA

Tablica na Grobie Nieznanego Żołnierza
"Sybir od 1768" Czy coś nam to mówi?
To upamiętnienie tych wszystkich z dala od domu ludzi,
Na dożywotnie osiedlenie szli do skutego lodem kraju.
Tak żyli, cierpieli w gułagach rodacy,
W okrutnych obozach przymusowej pracy.
Tortury, nękania, tęsknota do kraju
Zabiły wielu Polaków na zesłaniu.
Ci, którzy przeżyli, wrócili do domu,
już nigdy nie zapomną tej tragedii ogromu.

Dawid Celoch IA

W wierszu dla Sybiraków
Wypiszę prawdę całą,
O ludzkim cierpieniu które,
Dotknęło Polskę całą.
O losie okrutny,
Tam ludzie niewinni,
Musieli umierać.
Gdzieś konająca matka,
Swoje dzieci żegna,
Chociaż jest pewna tego,
Że niedługo je spotka,
I tak składa modlitwę do nieba:
„Ulituj się, o Pani najdroższa”.

Dzieci polskie na Syberii

Pamięć o Sybirakach,
Mocnym sznurem wiązana,
Aby z pokolenia na pokolenie,
Ta historia była przekazywana.

Aleksandra Latkowska I1C

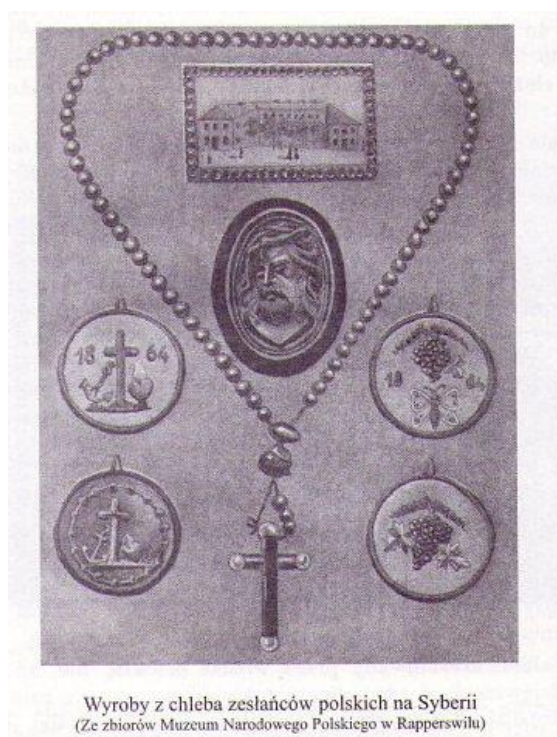
Do Sybiraka

Zabrali Cię z domu
wyszedłeś cicho...
Droga donikąd była daleka
W bydlęcym wagonie bez strawy i wody
Dotarłeś na Sybir osamotniony
Tam ciężka praca, głód i ziąb

W myślach powracające o Polsce wspomnienia
 Podtrzymywały Cię na duchu w chwilach zwątpienia
 Łzy spowodowane brakiem bliskich przy Tobie
 Zamarznęte na policzkach w tym ciężkim mrozie
 Widziałeś ludzi którzy posnęli
 Z nadzieją jutra którego nie ujrzeli
 Lecz Ty to przetrwałeś
 I nadal CZŁOWIEKIEM pozostałeś

Krystian Kołodyński IA

W głąb krainy pokrytej lodem,
 Podążają skuci kajdanami jeńcy,
 Sapiąc, dysząc, przemierzają
 Kolejny las porośnięty szronem,
 Palce z zimna odpadają,
 Nogi z mrozu posłuszeństwa odmawiają,
 Lejtnant jedzie na swym koniu,
 Poganiając tłum na postoju skulony,
 Jeden krzyczy, się opiera,
 I kula w jego głowie od oficera.
 Mroźna, pełna grozy cisza zapadła,
 Śnieżna kołdra po ciele zesłańcy się kładła,
 Mimo brzuchów pustych, mięśni wymęczonych,
 Lud na śmierć skazany się przebudza,
 Z tym, co ma pod ręką, na bolszewika się rzuca,
 Lecz Moskala gniew nie dosięgnie,
 Wystrzał pierwszy, potem drugi,
 Ciała leżą w śniegu, magazynek wystrzelany,
 Bolszewik zrzuca nogi, zsiada z konia,

Wyroby z chleba zesłańców polskich na Syberii
 (Ze zbiorów Muzeum Narodowego Polskiego w Rapperswilu)

**WYROBY Z CHLEBA POLSKICH
 ZESŁAŃCÓW NA SYBERII**

Przyglądając się plamom czerwonym,
 Które wypełniają ocean bieli,
 By kolejni, którzy tu zesłani zostali,
 W Nieludzkiej Ziemi samotnie skonali.

Bartłomiej Kamiński IIA

Noc, nadchodzi czas odjazdu
do krainy mrozów, wiatrów.
Wszyscy ludzie wycieńczeni
Na kolanach już skuleni.
Wiele istnień uleciało,
Ciała ich sponiewierało zimno lodu.
I chłód wiatrów rozdmuchanych.
Ich oczy załzawione, miny załęknione.
Widok straszny - rzecz powszechna.
Takie czasy kiedyś były,
A dziś tylko w naszych sercach
Płynie rozpacz bólu i pytania
Kto, dlaczego do tego doprowadził....

Jakub Babiński IA

Władze dziś nie potrzebują dowodów.
Władze dziś potrzebują winnych.
I władzy nie interesuje, czy to Ty.
Władze są dziś bezwzględne.
Władze nie przysmakują oka.
Władze dziś zsyłają wszystkich na Sybir.

A tam? Tam jest strasznie.
Przysięgam na Boga, żem był w piekle.

Wieczerza wigilijna polskich zesłańców
w łagrze Stiekony w 1953 r. na Kołymie

Arktyczne mrozy. I głód. Straszny głód.
Brak rodziny. Tęskniłem. Bardzo.
Nie dlatego, że ich ze mną nie było.
Dlatego, że poumierali.

A władzy to nie obchodziło.
Nie obchodziły ich ofiary.
Władzy nie obchodziło nic.

Agnieszka Rzetelska III C

Proszę nas - nie tylko młodzi
Ludzie - by im wytłumaczyć
Co słowo "Sybir" "Sybirak" -
Dziś w Polsce znaczy
Ich niewiedza - to rezultat
Historią manipulacji
W podręcznikach PRL-u
Kremlowskiej indoktrynacji

Mirek Nużyński IIIC

Za walkę o Polskę na Wschód wygnani,
Polscy powstańcy przed dwoma wiekami.
Car każdego na Sybir skazywał,
kto w imię Polski przeciw niemu się zrywał.
Najpierw czwartacy z listopadowego,
następnie żuawi śmierci ze styczniowego.
17 września 39' Polska znów atakowana
przez wroga czerwonego co po raz kolejny
na Sybir w bydlęcych wagonach Polaków zsyla,
koszmarów podróży wielu nie przeżywa.
Na Wschodzie zmuszani do nieludzkiej pracy,
w strasznych warunkach muszą żyć Polacy.
Część z nich z Andersem na Zachód maszeruje.
Do wojsk aliantów szybko dołączają
i nazistom znać o sobie dają,
gdy Monte Cassino zdobywają.

Różne były losy polskich Sybiraków,
dziś coraz mniej tych dzielnych rodaków.
Więc z ich opowieści naukę wyciągajmy
i o naszą Polskę zadbajmy.

Maciej Adamczyk IIIA

**„Przekazujemy młodzieży naszą historię i przeżycia – mówi Wanda Puchała
ze Związku Sybiraków – *Staramy się kształtować postawy patriotyczne wśród uczniów*”.**

Wywieźli ich nocą
Uzbrojeni Sowieci, wprost do pociągu
Wagony bydłące, jadą
Dzień, trzy, tydzień i miesiąc
Ogromna tajga
Głód, chłód i nędza
Obóz pracy, ciężkiej pracy
Straszna gehenna dniem i nocą
Każdego dnia śmierć zaglądała im w oczy
Lecz ta ciągła nadzieja, że wrócą do Polski...
I znów ich załadowali do bydłącego wagonu
Tyle dni, nocy, tyle bólu i żalu
Są tam nadal, żyjący nadzieją rodacy
W wiecznym marzeniu powrotu
do ukochanej Polski...

Wiktoria Grab IA

**PREZES ZWIĄZKU SYBIRAKÓW MARIA JURKIEWICZ
Z PREZYDENTEM LEGNICY TADEUSZEM KRZAKOWSKIM**

Koleżanko i Kolego! Przyjacielu...
Zatrzymaj się na chwilę. Stań w skupieniu.
Przed pomnikiem wzniesionym.
Sybirakom bez imienia –
Bohaterom nieznanym, nieznanym.
Za cierpienia, jakie przeżyli.
Ciężkie i gorzkie - takich doświadczyli.
Oni zasłużyli, by Im w ciszy oddać hołd.
Tak ciężkie mieli życie, taki ciężki los.

Paula Szyszka IA

Ze Wschodu nadeszła ciemność, strach
Pod ocieplanym mundurem Armii Czerwonej biło serce,
lecz czuć od niego było tylko czartowski chłód.
W uszach dudnił dźwięk wagonów, diabelskich kuszetek.
Sowiecka selekcja naturalna odeskortowała wyznaczonych
do krainy wiecznego potępienia.
Dni przelatywały jak piasek przez palce
Stamtąd już niedaleka była
droga do nieba dla narodu wybranego.
Byli i tacy co spojrzeli śmierci prosto w oczy.
By wykrzyczeć jej, że to na nich jeszcze nie pora.
Odejdą tylko wtedy, gdy ich dusza stanie się wolna,
jak wolna miała być Polska.
To oni, Sybiracy.

Wiktoria Gęsior IIC

Czy to Północ? Czy to Wschód?
To syberyjska tajga zimna jak lód.
Popatrz, co stoi wśród iglaków
wysokich na trzydzieści stóp?
Deski poszarpane, napęczniałe
wilgocią wyrwał radziecki żołdat.
Przy lokomotywie, zapijając wódkę,
wydziera się stalinowska horda,
W wagonie siwy profesor
pewny swego losu.
W rogu wystraszone dzieci,
dziewczę szepcze coś ojcu.
Twarz jego bielsza
niż śnieżna syberyjska zawierucha,
Złotowłosa dziewczynka już wie,
że za rękę trzyma trupa...

Jakub Bronowicki IIIA

UCZNIOWIE VII LO PODCZAS KONFERENCJI POŚWIĘCONEJ SYBIRAKOM

"Zesłani na Sybir"

Owiani chłodem i samotnością...
Oni, zesłani na Sybir

Tylko głucha cisza za towarzysza,
A w tle Ona... niepewność.

Niezlomni do samego końca,
A w myślach Ona jak blizna... ukochana ojczyzna.

Przed oczyma rozciąga się lodowa kraina.
Lecz mimo bólu i strachu,
Marsz, marsz... dzielny Sybiraku.

Aurelia Wolska IIC

**Szkolny Konkurs Piosenki Patriotycznej i Wojskowej „Wyśpiewana Niepodległa”
– Pani Maria Jurkiewicz – przewodnicząca jury – IV 2018**

Pomnik Sybiraka

W tym Pomniku Sybiraka
W tym wielkim kamieniu
Jest wyryta smutna prawda
O ludzkim cierpieniu.

O polskiej poniewierce
Na sowieckim Wschodzie
O ciężkiej pracy niewolniczej
I o niesamowitym głodzie.

O tym, jak wróg bezlitosny
Swe plany na Polskę szykował,
Jak ojciec bezbronny dzieci ratował.
Bo ten Pomnik Sybiraka

Dla serc milionów bije,
A pamięć o Golgocie Wschodu
W nim na wieki żyje.

Pamięć męki Sybiraka
Wielką klamrą spięta,
Aby każdy o niej wiedział
I zawsze o niej pamiętał.

Wiktoria Buczyńska IIC

W pełnym wagonie

W pełnym wagonie
Nie ma już miejsca na nadzieję
Niedługo zostanie tylko wspomnienie
Bładej twarzy oczu pełnych strachu
Drżących ust ostatnich słów
Że kochasz
Tulisz do serca którego bicia nie słyszę
Tato powiedz coś
Tak bardzo boję się ciszy
I białych śniegów Syberii

Weronika Zagrobska IIIA

Nasi Goście honorowi na otwarciu Szkolnej Izby Pamięci

Biel

Biel, biel przede mną, biel za mną,
Biel wokoło, biel, która rani i zabiera życie,
Biel otula do snu wiecznego, biel zabija.

Jak wielu z was w zimnej bieli usnęło
Otulonych białym całunem syberyjskiego snu,
Śniąc o domu, o Polsce, o wolności...

Polacy na zagładę przez Stalina skazani
Niewolniczą pracą niehumanitarnie katowani.
Polacy – na Sybir wysłani przez sowieckiego kata
Za miłość do Ojczyzny nie doczekali wolności lata.

Mateusz Zarzycki IA

Los Sybiraka

Zabrali mu godność.
Zabrali mu miłość.
Zabrali mu wolność.
Zabrali mu polskość.

Wywieźli na ziemie nieznane.
Przeżyć – nie każdemu było pisane.
Kobiety i dzieci gdzieś w tajdze pochowane.

Syberyjska śmierć zbliża się wielkimi krokami.
Wcześniej niehumanitarnie pracować trzeba całymi dniami.
Przetrwano tę katorgę niewielu z nas.
Nieliczni powrócili, by opowiedzieć,
Jaki to był niehumanitarny czas.

Gracjana Strzelczyk IC

Uczniowie VII LO podczas uroczystej mszy z okazji 90. rocznicy powstania Związku Sybiraków

Cóż to za pochód
Milczący szary i smutny?
Kim są ci ludzie
W łańcuchy zakuci?

To polscy powstańcy
Co zdziżyć nie mogli
Najeźdźcy w swym kraju
Więc pełni ochoty
I w duchu powstańczym
Po broń sięgnęli

By wolność wywalczyć
Dla siebie i swych dzieci...

Lecz los był okrutny
Powstanie upadło
Polskich patriotów
Przed sądy zagnano.

A potem do marszu
Zmuszono długiego
Przez Kazań, Orenburg
I Tobolsk...dlaczego?

Kamil Lewandowski IC

Pani Maria Jurkiewicz podczas uroczystej mszy w katedrze z okazji 90. rocznicy utworzenia Związku Sybiraków i 30. rocznicy reaktywowania go

Wiersz dla Sybiraka

Czy pamiętasz Polaku historię?
Niby dawno, a jednak tak blisko.
Gdy Polacy szli na Syberię,
Zostawiając rodziny i wszystko.

To ich się bali Sowieci,
Że naród będą swój chronić,
Wyganiając kobiety dzieci
Oraz mężczyzn, co chcieli ich bronić.

Wynnani na Sybir do pracy,
Gdzie zdrowie i życie tracili.
Pamiętajmy więc o nich Polacy!
To oni o Polskę o Polskę walczyli!

Wszystcy im podziękujmy,
Bo w sercach ich tkwi wieczna blizna,
To dla nich rzecz najważniejsza:
Bóg, Honor, Ojczyzna!!!

By dzisiaj beztrósko żyła
Tyś cierpiał i był poniżany,
By Polska dziś wolna była
Tyś walczył i bywał przegrany.

Dziękuję Ci Sybiraku – wygnańcu
Dziś w głowie się to nie mieści
Lecz my pamiętamy tę datę
Tysiąc dziewięćset czterdzieści!!!

Paulina Maciejewska IC

Spotkanie z uczniami VII Liceum Ogólnokształcącego – 5X 2018

Czystych jak śnieg wepchali
W wagony brudne razem z bydłem.
Pomalutku, jak płatki śniegu znikwały
Pod chłodnym syberyjskim świtem.

Kości mróz wieczny przeszywał,
Do bólu ciągłego ciało nawykło.
Jeszcze niedawno dom i rodzinę widywał,
W białej pustyni wszystko znikło.

Źli ludzie o sercach twardych,
Jak tamta ziemia, co nie wydaje płodu
Zimna kraina cierpienia i lodu.
Świat dzieci umierających z głodu.

Jechali tam długo , całe noce i dnie,
Lecz nie wszystkim tam dojechać było pisane.
Czekała ich nieludzka praca i cierpienie.

Uchroń proszę od zapomnienia tych męczenników Panie.
Zaprowadź ich dusze na ziemię płodną i żyzną.
Tam płacze umilkną, a żale znikną.

Patrycja Domoracka IIC

90 rocznica powstania Związku Sybiraków

W syberyjskim piekle

Codziennie rano
Szła matka po parę kromek chleba
Na które czekaliśmy od wczoraj
Nie mogliśmy myśleć o niczym innym
Wydzielała nam po jednej
Małutkiej kromeczce
Przy każdym cięciu noża
Było ich coraz mniej
Matka nie oszczędzała tylko łez
Których nigdy jej nie brakowało

Martyna Wągrowa IC

Walczyli!
Walczyli o wolność swoją.
Tęsknili!
Tęsknili za ukochaną Polską.

By wrócić do domu
Na ziemię rodzinne
Nie mogli zdzierżyć
Zimna i głodu.

W miejscu gdzie człowiek
Patrzy wilkiem na człowieka
Próbując wykraść bratu
Ostatni okrusz chleba.

W miejscu gdzie brat
Bratu krzywdę wyrządza
Szydząc ze śmierci patrząc
Jej prosto w oczy.

Legiony zabitych zakatowanych
W syberyjskiej tajdze
Ludzkie ciała w wiecznej zmarzlinie
Z ziemianek słyszać płacz dzieci.

Oddajmy im hołd w ciszy
Okażmy szacunek męczennikom
Syberyjskiej Golgoty
i tym co piekło przetrwali.....
Wrócili..... świadczą o przeszłości

Monika Serafin IIIC

Pani Dyrektor Iwona Gorczyca z Panią Wandą Puchałą – 5 X 2018

WIERSTY ABSOLWENTÓW VII LICEUM POŚWIĘCONE SYBIRAKOM

Tysiące na stacji ich stoją,
A oczy ich w wagony wpatrzane.
Skazani bez sądu, wyroku
W Syberii otchłani dusze rzucone.
W łagrach będą teraz pracować
Całymi dniami, bez przerwy,
Umierać jeden za drugim,
Z zimna, głodu i nędzy.
By w końcu było im dane
Uciec z sowieckiej udręki
W śmierci wiecznej ramiona.
Tak Polak, w śniegach, Syberii,
jak i Ojczyzna, w mękach, konał.

Mateusz Hołowacz IIA

MÓJ DZIADEK SYBIRAK

W Rodatyczach na Kresach urodzony
To Polak jeden z mych pradziadów
Bolesną i długą przeszedł drogę
Trafił za polskość do rosyjskich gułagów

Wyrwany gwałtem ze swej zabużańskiej ziemi
Znalazł się w krainie płaczących kamieni
Tam pracował ciężko nierzadko o głodzie
Bity poniżany w przeraźliwym chłodzie

Mimo ogromu nieszczęść i beznadziei
Nigdy nie zwątpił Bogu ufał pełen nadziei
Że wróci kiedyś do kraju do swej rodziny
I dożyje wśród najbliższych ostatniej godziny

I tak się stało lecz cierpienie na nieludzkiej ziemi
Zostało w nim na zawsze jak sarta kamieni
Nadal wspomina Syberię i o niej opowiada
By nie zginęła w mroku historii tragiczna prawda

Natalia Poradowska IIIA

**Pani Wicedyrektor Monika Gil wręcza kwiaty, Pani Dyrektor Iwona Gorczyca -
dziękuje za piękną lekcję historii – 5 X 2018**

SYBIRACY

Wciąż żyją zniewoleni w krainie chłodu
 Wciąż słyszeć gdzieś ich głuche jęki
 Drżący od zimna bólu i przeraźliwego głodu
 Błagają na co dzień zmiłowania z boskiej ręki.
 Stopy Stwórcy nie stanęły w syberyjskim śniegu
 Szum oszalałego wiatru zagłuszył już ich słowa
 Każdy z Sybiraków gotów był do biegu
 Po nadzieję po wiarę po modlitwy od nowa
 Za udział w walkach powstańczych ich zabrano
 Pożegnali Ojczyznę w kajdanach na rękach
 Bito ich głodzono na zimnie katowano
 Zesłano na Syberię by umierali w mękach.
 Skazani na wieczną pracę, poniżeni
 Słabych i chorych wróg jak zwierzęta traktuje
 Polscy Sybiracy tak bardzo udręczeni
 Dla kaprysu żołdata lula w ich potylicy ląduje.
 Gaśnie światło w ich oczach, zimne są skronie
 Opada bezwładne ciało na syberyjski śnieg
 Taki był wielu Polaków w sowieckim piekle koniec.

Aleksandra Kamińska IIIC

Pani Wanda Puchala z organizatorką uroczystości Panią Beatą Siek – 5 X 2018

Na przekór burzom i wiatrom
Na przekór mrozom i zawieruchom
Czasami boso, czasem głodno
Przemierzał dzicz – pustą i głuchą
Walczył o życie i o przetrwanie
Nie tylko z własną słabością
Zrozumieć nie mógł swojego losu
Swojej nieludzkiej doli
I szedł przed siebie z jedną myślą
„Jak się wydostać z sowieckiej niewoli”

Z jego policzków łzy jak kryształ
Świadek cierpienia i smutku
Jak paciorki różańca na ziemię spadały
Na nogach zesłańca zaś rany otwarte
Symbol morderczej na Wschód drogi
Przy każdym kroku bólem przeszywały...
Lecz on nieugięty w koszmarnej podróży
W milczeniu znosił swe przeznaczenie
I gdzieś daleko na skraju drogi
Zostawił ogarniające go zwątpienie.

Na wskroś śniegiem otulony
Niby kozuchem z baraniej skóry
Walczył by nie paść i nie skostnieć
We dnie i w nocy ból był jego kompanem
Bezsilność – od serca przyjaciółką
Towarzyszem zaś nieodstępnym - głód...
Świerki nucił mu kołysanki
Wiatr szumem tulił do snu
Księżyc nocą dodawał mu otuchy
A gwiazdy były drogowskazem.

I chociaż cieniem jego śmierć była
A oddech tyrana na karku czuł
To w sercu wciąż miał promyk nadziei...
Nie odarli go z godności - a przecież próbowali
Nie pozbawili człowieczeństwa – choć się starali
Nie złamali mu duszy – tak jak zamierzali...
I tak na przekór złu i nienawiści
Na przekór smutkowi i zwątpieniu
W tajdze porzucił straszne wspomnienia
I stanął wreszcie wolny na progu ojczystego domu

Kamil Kasprowski IIIA

Uczennice VII LO – Kinga Fudali i Karolina Zatylna z klasy IIIA

Wśród syberyjskich lasów i pokrytych śniegiem ziem
Wśród strachu polskich dzieci i wylanego morza łez
Gdzieś w oddali słysząc jak echo cichy szept
Tych co z ojczyzny wywiezieni z dnia na dzień.

Szli na swoją Golgotę pieszo boso przez śnieg
Zmarznęte i drżące ciała przeszywał strachu dreszcz
A oczy ich smutne błędziły po horyzoncie gdzieś
Ku Polsce wracała ich myśl i żalosna pieśń.

Nie wiedzieli czy przeżyć im będzie dane
Lecz nadziei na powrót do Polski nie tracili wcale.
Reszką sił, poganiani przez sowietów szli dalej
Szepcząc po cichu słowa hymnu ojczyzny ukochanej.

Andżelika Trojanowska IIIA

Spóźniony wiersz

Polska to piękny kraj
Choć historię ma krwawą
Partyzanci pożegnali maj
Przywitali się z obławą
Zimna pusta kraina
Sybiraków więzienie
Czy ktokolwiek to wspomina
Czy to pójdzie w zapomnienie
I chłód i krew razem się złączyły
I flagę białą – czerwoną utworzyły

Aleksander Turkiewicz IIIB

Z ojczystej ziemi przez wroga bestialsko wyrwani
Z domu w bydlęcych wagonach na Sybir wygnani
Polacy dumni niewinni bezbronni
Naród niepokorny nigdy niepokonany
Przez długie miesiące strasznej podróży
w zatłoczonych bydlęcych wagonach
Nie wiedzieli, jak wielu z nich tam daleko
w syberyjskiej tajdze z bólu i zimna skona
Gdy wysiedli poczuli dojmujący chłód
Przed oczami mieli biały step śnieg i lód
Już wiedzieli że to nie tylko zły sen
Zalani łzami z poczuciem dojmującego żalu
W nieludzką otchłań zostali rzućeni

Niewinni za polskość tak bardzo upokorzeni
Wśród syberyjskiego mrozu umierali
Nieliczni tylko powrotu do Polski doczekali
Tęsknota za domem rodziną Ojczyzną
Żal rozrywający zesłańca serce
Ile człowiek jest tam w sowieckich łagrach wart
Jeśli musi żyć w ciągłym upokorzeniu i udręce
Dziś pozostały już tylko smutne wspomnienia
Szacunek i pamięć o ofiarach Syberii
których z nami już tu w Polsce nie ma....
lecz pamięć o ich cierpieniu trwa!!!

Klaudia Pluta IIIC

PAMIĘTAMY!!! DZIĘKUJEMY!!!
UCZNIOWIE VII LO